

Bilag 3.

Præsidenten for Østre Landsret.

København, den 22. December 1930.

I Anledning af Justitsministeriets Skrivelse af 5. d. M. (Brev-Nr. 22087 J. 2. K. 1930 Nr. 3031), hvori man udbeder sig en Udtalelse fra mig angaaende de i det i Folketinget fremsatte Forslag til Lov vedrørende Lejemaal om Boliger og Forretningslokaler m. m. indeholdte Bestemmelser om Appel af Boligrettens Afgørelser til Østre Landsret, skal jeg efter at have konfereret med Rettens Dommere udtale følgende:

Der ses fra Rettens Side med den største Betænkelighed paa den i Forslagets § 20, 1ste Stykke, udtalte Regel, at Appel altid skal ske ved Kære, idet det maa anses for urigtigt at anvende dette ekstraordinære Retsmiddel, der efter Retsplejeloven kun er tænkt benyttet ved Paakendelse af Afgørelser af formel Art, paa Forhold, der som Regel vil være af materielretlig Karakter.

Til Fordel for Lovforslagets Regel kan vel anføres, at Ankeformen vil være for højtidelig, idet en Mængde af Sagerne vil komme til at angaa relativt smaa Spørgsmaal, samt at der ved Boligrettens Indsendelse af Sagen under Led-sagelse af Rettens Erklæring opnaas, at Landsretten til Grundlag for sin Afgørelse faar en Udtalelse fra den med et særligt sagkyndigt Element udstyrede Boligret. Men afgørende imod Regelen taler dog, at der formentlig i et Flertal af Sagerne maa finde en kontradiktorisk Forhandling Sted, og hertil svarer Ankeformen. Landsretten vil, dersom en Realitetsafgørelse skal træffes paa Grundlag af de for Kære gældende Regler, let — og ganske særlig under Straffesager, der efter Forslagets § 9 ogsaa kan blive behandlet som Boligretssager — komme i en falsk Stilling til Parterne, ikke mindst, saafremt Retten, som paatænkt, skal optræde som Vejleder for enten en af Parterne eller for begge Parter. Det Ansvar, der er forbundet med at skaffe en Retssag paalideligt oplyst, bør principrigtigt aldrig paalægges en Domstol, og et saadant Ansvar maa Retten af Hensyn til sin upartiske Stilling under Sagen paa det bestemteste anmode om Fritagelse for.

Det kan derhos imod den i § 20 foreslaaede Kærebehandling af Boligretssager for Landsretten anføres, at der ved Forslagets Bestemmelser herom fremkommer en Ulighed i Behandlingsmaaden for Landsretten af saadanne Sager, der i Medfør af Forslagets Kapitel I, § 7, efter Retsplejelovens almindelige Regler indbringes ved Anke fra de almindelige Underretter udenfor København, og de Sager af ganske tilsvarende Art, der indbringes ved Kære for Landsretten fra den paatænkte Boligret.

Jeg maa derfor mene, at de paagældende Afgørelser, dersom de skal kunne indbringes for Landsretten, i alle Tilfælde bør paaankes eller paakæres efter Retsplejelovens almindelige Regler.

Med Hensyn til Regelen i Forslagets § 20, 2det Stykke, bemærkes, at denne er alt for kortfattet og uklar. En direkte Overførelse af de særlige Regler for Boligretsbehandlingen (Forslagets § 19) paa Behandlingen ved Landsretten maa anses for umulig, men Lovforslaget lader ganske henstaa, hvilke „fornødne Lempelser“ der kan foretages. Det kan i saa Henseende særlig fremhæves, at det maa anses for meget uheldigt, om Parterne i Sager, der indankes fra Boligretten, for Landsretten skulde kunne give Møde ved andre Personer end Sagførere, og Retten saaledes skulde være afskaaret fra at anvende Retsplejelovens § 259.